

Indonesië 2010 deel 12

Vanavond gaan we naar de ceremonie.

De dag begint zoals gewoonlijk met mijn baantjes zwemmen, ontbijten en massage. Mijn masseuse is er niet, want die heeft het gewoon te druk.

Bij het zwembad praten wij en onze vrienden wat bij over de ervaringen in het vogelpark en de orchideeëntuin.

Het is haar gelukt haar bankpasje te blokkeren en haar zoon in Nederland heeft kunnen controleren of er intussen geen geld is opgenomen.

Ze is wel flink te pakken genomen door een paar muskieten. Verder is ze lichtelijk verbrand door in de felle zon te lopen.

Alles bij elkaar voelt zij zich toch niet jofel en ze besluiten grotendeels in de koelte van hun hotelkamer te blijven.

Ik weet dat een ceremonie tot diep in de nacht kan voortduren. Ik besluit dan ook een siësta te houden. Voordat we weggaan, eten wij in het hotel een flinke portie. Op een ceremonie brengen de meeste gasten zelf hun eten mee.

Om 17.00 prompt worden we door Nyoman afgehaald. Hij is al verkleed in de traditionele kleding. Wat ben ik trots op hem.

Ik heb een wikkelrok aan met een bloesje om niet helemaal uit de toon te vallen.

Onderweg ontvangt hij om de haverklap een

sms-je van Dewi, mijn masseuse. Ze vraagt waar we ongeveer zijn. Doe maar kalm aan, raadt ze ons aan. De ceremonie is al begonnen, maar de plaats waar we worden verwacht is een andere.

Dat doen we natuurlijk. We kijken uit over de prachtige sawah's die in diverse stadia zijn. In verschillende schakeringen kleuren groen, geel of bruin liggen de

sawah's erbij. Hier en daar wordt de rijst geoogst, in andere worden de rijstplantjes gepland of de velden opnieuw omgeploegd. Het heeft die nacht geregend en dat is te merken aan de soms modderige wegen die we afleggen.

Nu schijnt de zon en we genieten volop van de natuur.

Ook de desa luitjes maken een praatje bij een van onze stops. Ze zien natuurlijk dat Nyoman naar een ceremonie gaat en eigenlijk zijn ze ook nieuwsgierig naar ons. De gesprekken kan ik niet goed volgen omdat er Balinees gesproken wordt.

Een paman op een oude brommer komt naar mij toe en vraagt mij in het Bahasa Indonesia of ik soms interesse heb om een huis te laten bouwen. Hij zwaait met zijn armen om aan te geven dat ik het voor het kiezen heb waar ik wil gaan wonen, zo groot is het terrein dat in zijn bezit is.

Onder het roken van een sigaretje dat ik hem aanbied, vertel ik hem dat ik wel een huis kan laten bouwen, maar daar niet permanent in kan wonen. Ik leg hem

uit dat de grond op naam moet staan van een Balinees en nooit op mijn naam kan worden geregistreerd. Hij weet dat en vertelt dat hij een uitweg weet door een familielid van hem als eigenaar aan te wijzen. Alles is heel betrouwbaar en hij somt op met wie hij op deze manier zaken heeft gedaan. Nyoman komt naar ons toe en vertelt de man dat wij toeristen zijn en niet

geïnteresseerd zijn. Ietwat teleurgesteld laten wij hem achter. Intussen hebben zich bij het dispuut ook andere luitjes gevoegd.

Nyoman vertelt dat wij hieraan niet moeten beginnen, tenzij wij dat inderdaad van plan zijn. Er komt zoveel papierwerk aan te pas en dan is het nog de vraag of wij, na betaling van een aanzienlijke som geld, waar voor ons geld krijgen.

Door een nauwe steeg belanden we eindelijk bij het ouderlijk huis van Dewi.

De moeder van Dewi maakt direct koffie en thee op het blad waar ook heerlijke koekjes liggen. ‘Ajo, drink dan en eet wat’, zegt ze hartelijk. We worden gedirigeerd naar een pasanggrahan waar we gaan zitten. ‘Het is veel te ver’, zegt ze nog, ‘om terug te gaan naar het hotel na de ceremonie’. We kunnen wel blijven slapen en ze wijst op een stapel beddengoed die keurig opgerold ligt achter in de pasanggrahan. Volgens mijn invulling slaapt daar een groot deel van de familie, gezien het kleine aantal kamertjes dat ik ontdek.

Een voor een komen de familieleden thuis en verdwijnen in de mandikamer.

Lekker opgefrist maken ze een praatje en ik maak kennis met de familie. Ja, ze hebben al veel over Ibu Mila gehoord van Dewi.

De moeder van Dewi maakt duizend en een verontschuldigen dat haar onderkomen niet zo proper is. Peter vindt het maar wat leuk en schiet het ene plaatje na het andere.

Opeens horen we boven ons de roep van een tokeh in de pasanggrahan. Ik

vertel dat ik nog nooit een tokeh heb gezien, maar zijn roep ken. Nu komt zowat de hele familie in actie met zaklantaarns.

Peter probeert, zowat liggend op de grond, om de tokeh op de foto te krijgen. Hij heeft geluk, want de familie weet dat de tokeh op het licht afkomt omdat er dan een mot of wat ook daarop afkomt.

Ze vertellen dat de tokeh verschillende kleuren heeft en later op de foto is dat ook te zien.

En ja hoor, het is weer zover met mij.....ik moet zo nodig. Direct wordt er een lamp aangestoken en kan ik van het toilet gebruik maken. Het is schoon en een grote bak met water is voorhanden met schep en er is zelfs een wasbak met een gebarsten spiegel. Ik zoek naar de lichtknop, maar er wordt geroepen dat die vanzelf uitgaat. Gelukkig niet wanneer ik op het toilet zit. Ik moet er niet aan denken.

Dewi komt eindelijk met een enorme opgetaste fruitmand. Hoe kunstig is die in elkaar gezet. Ik moet proberen om het bouwsel op mijn hoofd te zetten. Tjonge, het weegt als lood. Ik word hulpvaardig geholpen om met beide handen de fruitmand in evenwicht te

houden en Peter maakt natuurlijk een foto. Naderhand blijkt dat Dewi hiermee helemaal is gelopen naar de bron die ze ons op een eerder tripje heeft laten zien om die te laten zegenen door een priester. Ik zal al na 100 m door mijn hoeven gaan!

Nyoman fluistert dat het de gewoonte is dat er tussen het fruit en koekjes geld wordt gestopt.

Dan gaat Dewi naar de mandikamer om zich daarna te verkleden. Ik word ook achter mijn votten gezeten om eerst een bad te nemen. 'Nou nee', zeg ik, 'kijk maar naar mijn haar. Dat is nog vochtig'.

Ik word in een kamertje verkleed in sarong en later in een witte kebaya. Een meterslange band wordt om mijn heup en middel gewikkeld om de sarong op zijn plaats te houden. Mijn haar wordt in een wrong opgestoken en ik krijg een gele bloem achter mijn oor. Een sierspeld is de finishing touch.

Nyoman wil niet hebben dat wij gaan lopen en de auto wordt volgeladen met allerlei spullen. Ibu Dewi stapt ook in, evenals verschillende familieleden.

De straat waar de ceremonie plaatsvindt, is bompvol met mensen. Ibu Dewi baant zich voor mij uit een weg naar de ingang van de ommuurde tempel. Mensen worden

gewoon opzij geduwd en ik krijg een plekje tussen zittende vrouwen. Peter is ergens aan de overzijde ‘geparkeerd’.

Op een verhoging zitten de dorpshoofden en helemaal bovenaan de priester. Ik zit op mijn beide voeten, maar de grond is hard. Ik heb al niet zoveel zitvlees, en probeer dan eerst op de ene en dan op de andere bips te zitten.

Dan komt het spektakel. Een aantal kleine meisjes gaan dansen op de muziek van de gamelan. Hoe schattig is het om te zien hoe zij hun handjes in de juiste stand proberen te houden. Een wat ouder meisje geeft aan welke richting ze moeten dansen. De moeders moedigen hun dochtertjes aan om ook het hoofd

naar de goede kant te bewegen en ik vind het maar knap. Dewi heeft verteld dat de kleintjes al het hele jaar oefenen. Er worden verschillende dansen uitgevoerd en het lijkt dat de danseresjes er zelf van genieten. Ze zijn ook flink opgemaakt en in hun haarwrong zijn bloemen en andere versierselen verwerkt. De

allerjongste, een jaar of 4 schat ik, geeft nog een solo optreden en we klappen enthousiast. Ze heeft inderdaad talent.

Dan komen Ibu Dewi en Dewi op mij af. Ik moet opstaan en de vruchtenmand aanbieden aan het dorpshoofd en/of priester. Allemaal duidelijk is het mij niet, maar nadat ik de treden heb beklommen, kniel ik neer en met een sembah geef ik de fruitmand. Ik zeg tegen Dewi dat ik moe ben en we gaan de poort door naar de uitgang. Het puilt uit van mensen die op de een of andere manier niet meer naar binnen kunnen en proberen iets van het spektakel te zien. Er is een soort ceremoniemeester die de boel regelt.

Buiten kan ik eindelijk mijn sigaretje met goed fatsoen roken. Onze Nyoman, blijkt later, heeft de weg naar binnen ook niet kunnen nemen. Dewi vraagt of we zin hebben in saté of iets anders. Er wordt een stoel voor mij versierd en eindelijk kan ik normaal zitten.

Hoe heerlijk smaakt het eten. Ik maak kennis met een vrouwelijk familielid van Dewi die verkoopster is in Nusa Dua. Ze spreekt aardig Engels. Ik word ook omringd door teenager meisjes. Ze vragen mij het hemd van het lijf. Ze willen allemaal graag op de foto en met ons mee naar Nederland. Ik beloof ze de foto's te sturen vanuit Nederland.

Dewi vraagt of we nog naar de Barong dans willen kijken. Die duurt tot ver na middernacht. De kop van de Draak heb ik binnen gezien, maar Dewi kan mij niet vertellen hoe laat die dans

gaat beginnen. Ik heb dolgraag deze dans willen meemaken.

In overleg met Nyoman gaan we toch liever weer richting hotel. Het is een nog uurtje rijden. Ik heb nog steeds de sarong en kebaya aan van Dewi en Peter zijn sarong en kebaya.. Onderweg bedenkt Nyoman dat ik mijn kleren heb achtergelaten bij Dewi. Hij zal haar vragen deze terug te brengen. Peter heeft over zijn kleren de Balinese kleding aangetrokken.

De bloem in mijn haar ben ik kwijt. Een douche, een wijntje nog om bij te komen en we duiken moe, maar heel tevreden in bed.

Wordt vervolgd
Mila

